

loven eller nogen anden Lov komme ud, saa at den kommende Sommer eller maaske de kommende Somre kunne gaa, uden at de danske Fiskere skulle have den Krænkelse at blive pde- lagte af fremmede Fiskere paa dansk Søterritorium under dansk Flag.

Tang: Idet jeg takker den ærede Forespørger, fordi han har faaet dette Spørgsmaal reist, da jeg nemlig ligesom han tror, at denne Sag er af uhyre Bigtighed for vort Folk, og at vi langtska ere komne til Ende med at tale om den — skjønt jeg ikke mener, at vi alene skulle lade det bero ved at tale om den, men ogsaa bør lade det komme til Handling — skal jeg til det ærede Medlem for Christianshavn (Paulsen) bemærke, at, naar han lagde særlig Eftertryk paa et Par Slutningsætninger, tror jeg, at han saae ganske feil. Han udtalte, at Fiskeribefolkningen maatte lide, fordi vi herinde ikke kunde komme til noget Resultat. Det vil altsaa sige, at dersom vi blot kunde komme til et Resultat, uden Hensyn til, hvilket Resultat det var, saa vilde de ikke lide. Men det kommer dog først og fremmest an paa, hvilket Resultat det er, man kommer til. Jeg tror ikke, at man kan bruge Sætningen saaledes, som det ærede Medlem brugte den, ganske i Almindelighed. Det, man først maa spørge om, er: Hvilket Resultat? Det kan ikke hjælpe blot at komme til et Resultat; herved ere vi lige nær. Det kunde hende, at vi kom til et saadant Resultat herinde, at vore Fiskere kom fra Aften i Aften, fra Dynen i Salmen.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal i Anledning af den ærede Forespørgers sidste Bemærkning blot udtale, at et Cirkulære, som skulde være rettet paa at give Forstrifter, som skulde iagttages af de Embedsmænd, der ere virksomme med Hensyn til Skibes Indregistrering, kunde ikke udgaa fra Justitsministeren, da dette ikke forterer under ham. Et saadant Cirkulære, som nærmest skulde være baseret paa at give Veiledning til Forstaaelse af Loven af 13de Marts 1867 ved Skibets Indregistrering, vil ikke henhøre under min Resfort. — Men der er et andet Punkt, som jeg blot vil tillade mig at gjøre en Bemærkning om, fordi jeg ikke tror, at min Bemærkning derom blev rigtig forstaaet af den ærede Forespørger. Naar jeg brugte det Udtryk, at „Manglen laa dybere“ end i Loven af 13de Marts 1867, var min Lænsengang den, at, hvis der eksisterede i dansk Lovgivning et klart og bestemt afgrændset Begreb om, hvad „dansk Underfaat“ vilde sige, havde vi naturligvis baseret Loven af 13de Marts 1867 derpaa; men netop da vi ikke have et saadant, har Loven af 13de Marts 1867 været nødt til at blive staaende ved det vage og mindre heldige Udtryk „fast Hjem“, som har været Gjen-

stand for megen Tvivl ved Anvendelsen i de enkelte Tilfælde. Det var det, jeg nærmest tænkte paa ved det Udtryk, at Manglen laa dybere, nemlig at vi mangle et fast Begreb om, hvad der forstaaes ved Underfaat. Men forresten indrømmer jeg naturligvis, at man ad Lovgivningsveien vil kunne forandre Loven af 13de Marts 1867, uden at man derfor behøver at røre ved Begrebet „dansk Underfaat“ i Almindelighed.

Ordføreren for Forespørgerne

(S. Sage): Det er blot angaaende den høitærede Justitsministers Erklæring om, at det ikke henhørte under Justitsministerens Resfort, at jeg vil tillade mig en Bemærkning. Det forekommer mig, skjønt jeg naturligvis tager den høitærede Justitsministers Bemærkning tilfølg og vil rette min Opfordring derhen, hvor den bør rettes, at, naar Ørighederne i de enkelte Tilfælde fortolke Bestemmelsen om fast Ophold paa en saadan Maade, at det maa siges i Almindelighed ikke at stemme med Lovens Mening, da maatte en Henvendelse fra disse Ørigheders Foresatte kunne influere paa deres Opfattelse, selv om den Sag, der i det enkelte Tilfælde skal bringes i Værk, altsaa her Skibes Indregistrering, ikke henhører under Justitsministeren. Det er jo Politiovrighederne, som ved at give Attest for, at den Bedkommende har fast Ophold, for at han skal kunne erhverve Retten til at føre dansk Flag, gjør det muligt, at disse Misbrug kunne finde Sted. Det forekommer mig, at disse Ørigheder, som direkte fortære under Justitsministeren, maatte kunne faae en Opfordring fra ham om at fortolke Begrebet „fast Ophold“ i dette Tilfælde paa en lidt mindre lemsfælbig Maade. Men maaske jeg tager fuldstændig feil heri.

Paulsen: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet blot for at svare det ærede Medlem fra Svendborg (Tang). Jeg tilstaar, at hans Bemærkning forbausede mig noget, idet jeg synes, at den falder ind under det, som man i daglig Tale kalder Ordskæveri. Smidtestid er jeg selvfølgelig villig til at svare paa, hvad jeg forstaaer ved at komme til et Resultat. Jeg forstaaer et for Fiskerne godt Resultat, men om dette Resultat samtidig for det ærede Medlem vil tage sig ud som et slet Resultat, vil ganske vist for mig ikke være noget Afstrækkende. Det vil jeg ikke kunne tage noget Hensyn til. Det ærede Medlem synes i det Hele at have glemt, at jeg yttrede, saavidt jeg mindes, at man nu havde kæmpet i mange Aar, og at jeg sagde, at man naturligvis var fuldstændig berettiget dertil, men at man maatte se at bringe det til et Resultat. Og jeg tror ikke, det kan misforstaaes, at min Lante var den, at, naar Mand af forskellige Anskuelser havde havt tilstrækkelig Tid til at ud-